

Hồi 45

Đào Hoa Tứ Tiên Lập Mê Hồn Trận

Lãnh Diễm Hồng bị chưởng lực của Triển Bạch chấn lui năm bước.

Mụ trợn tròn mắt, kinh dị nhìn Triển Bạch. Mụ không sao tin nổi một thiếu niên từng bị mụ đả thương mấy tháng trước đây giờ công lực lại tăng đột ngột như vậy !

Mụ không tin, lòng không phục, rú lên một tiếng rợn người giở công phu quỷ khóc thần sầu là Sư Hồn chỉ ra, nội lực vận đến mười thành, nhằm "Tâm Dư" huyết Triển Bạch điểm tới, chỉ phong rất mãnh, nhưng tiếng rít gió nghe lạnh người.

Người của Mộ Dung sơn trang bị trối nhìn thấy chỉ lực quá lợi hại, lo cho an nguy của Triển Bạch, đồng cất tiếng kêu lên kinh hãi !

Triển Bạch giở Thiên Hoán phiêu phong bộ pháp, chỉ thấy thân hình chàng khẽ chao đi một cái rồi biến mất.

Chỉ phong của Lãnh Diễm Hồng kích vào khoảng không, tiếp đó một tiếng "phụp" nho nhỏ, bức tường cách đó hơn ba trượng xuất hiện một lỗ to hơn đầu ngón tay một chút, sau hoắm.

Lãnh Diễm Hồng ngẩng người trước nay chưa có ai thoát khỏi Sư Hồn chỉ của mụ. Triển Bạch dùng thân pháp gì lại có thể thoát một cách dễ dàng như vậy ?

Còn đang ngẩn người mụ bỗng nghe sau lưng nóng rực tựa như có ai bưng cả một lò lửa ném tới vậy. Biết tình hình không hay, mụ vội vàng phi thân tránh né, nhưng hơi chậm một mảy may, đầu vai trái của mụ cảm thấy như có một bàn tay sắt nung đỏ ép lên, đau lên tận óc, mụ rú lên một tiếng hãi hùng, không gượng lại được lão đảo văng tới trước hơn chục bước, khi đụng vào bức tường mới dừng lại được.

Thiên Phật tuyệt học quả là uy lực vô biên. Triển Bạch lần đầu tiên triển chỉ hai chiêu đã khiến cho một trong Hải Ngoại Tam Sát, những kẻ chỉ trong vòng hơn hai tháng đã chinh phục gần hết võ lâm Trung Nguyên đã phải thọ thương.

May mà võ công của mụ đã đến cảnh giới đăng phong tạo cực mới tránh kịp, chỉ trúng chưởng nơi đầu vai trái, chứ nếu để chưởng đánh trúng hậu tâm chắc giờ này mụ đã gở hồn nơi địa phủ rồi ?

Còn những người có mặt trong địa thất, tất cả đều kêu lên kinh hãi, không một ai tin rằng Triển Bạch trong một thời gian ngắn đó lại có thể luyện thành một nội lực kinh nhân như vậy.

Duy chỉ có trượng phu của Lãnh Diễm Hồng, lão nhân râu dài Cừu Như Hải, cũng là kẻ đứng đầu trong Hải Ngoại Tam Sát thì ngoài kinh ngạc ra lão còn căm tức. Căm tức gã thiếu niên kia dám dả thương thê tử của lão.

Lão đột ngột gầm lên một tiếng như sấm dậy, địa thất kín bốn bề, tiếng gầm của lão khiến những người có mặt cảm thấy nhức đầu long óc. Vừa gầm lên lão vừa phóng tới một chuồng, luồng kinh phong mang theo sấm sét nhằm ngực Triển Bạch phóng tới.

Triển Bạch nhìn thấy chuồng của đối phương đột ngột to lên bằng hai chuồng người thường, từ chuồng tâm một luồng kinh khí to bằng miệng chén xoáy tới, chuồng kinh đi tới đâu trong không khí như phát ra âm thanh nghe như tiếng sấm sét từ xa xa vang lại.

Đừng nói Triển Bạch là người đang bị công kích, tất cả những người có mặt trong địa thất cũng đều biến sắc trước chuồng lực quỷ khốc thần sầu của Cừu Như Hải.

Triển Bạch xưa nay chưa từng thấy chuồng lực ghê gớm như vậy nên không dám chống đỡ định dùng thân pháp tránh né. Bỗng nghe bên tai có tiếng nhỏ như muỗi kêu:

"Bạch ca, lúc đối địch phải tự tin, cứ thử tiếp lão một chuồng coi Thiên Phật tuyệt học cao thấp thế nào"

Triển Bạch biết Thúc Thúc nhắc nhở chàng, tinh thần phấn chấn hẳn lên, lập tức vận chuồng, một chiêu "Phật Quang phổ chiêu" nhằm chuồng phong của đối phương đẩy tới.

Hai luồng chuồng lực chạm nhau phát ra những tiếng nổ "ầm ! ầm ", địa thất chao đảo, gạch đá rơi xuống như mưa một góc địa thất không chịu nổi sức chấn động đổ sụp xuống !

Triển Bạch hơi đảo người một cái nhưng chân vẫn nguyên vị, Cừu Như Hải thối lui một bước.

Phật Ấn pháp sư thấy Triển Bạch liên tiếp đối chuồng với hai đại cao thủ, công lực chắc tiêu hao đã nhiều, định một chiêu giết chết chàng để trả thù một chuồng lúc trước.

Lão đột ngột ngồi thụp xuống, kêu lên hai tiếng "Ngoạp ! Ngoạp !" rồi tung song chuồng về phía hậu tâm Triển Bạch.

Môn công phu này của Phật Ấn pháp sư vốn là tuyệt học của Tây Vực, tên gọi là Hàm Mô Công, tính nhu hàn người nào nội lực kém một chút trúng phải chuồng lực này, hàn khí thâm nhập nội phủ trong bảy ngày hàn khí công tâm mà chết, vô phương cứu chữa. Giờ Phật Ấn pháp sư lại vận toàn lực ám kích, tình thế Triển Bạch cực nguy cấp.

May mà Triển Bạch lúc này công lực thăng tiến, theo đó tai mắt cũng thính nhạy hơn. Lại nữa, công phu Hàm mô công trước khi xuất thủ bao giờ cũng kêu lên hai tiếng "Ngoạp ! Ngoạp ! nên Triển Bạch đã sớm phát hiện có người ám kích mà kẻ ám kích lại chính là Phật Ấn pháp sư !

Chàng liên liếp đối chưởng với hai đại cao thủ nhưng vẫn thấy chân lực trong người còn rất dồi dào không hề có dấu hiệu bị tiêu hao, lòng vô cùng phấn chấn, tiếp đó lại nghe kinh phong Phật ấn pháp sư đánh tới, lập tức hươu chưởng ngược về phía sau ...

"Bình ! Bình !" hai tiếng nổ chấn động không gian kèm theo tiếng hự nặng nề, Phật Ấn pháp sư bay vọt lên không trung, đánh bịch vào tường. rơi xuống đất, miệng ứa máu tươi, không gượng đứng dậy được nữa, xem ra nội thương không phải nhẹ.

Triển Bạch liên tiếp đánh bại Hải Ngoại Tam Sát, làm khiếp hãi tất cả những người có mặt. Người của Nam Hải môn không một ai dám ra tay đấu với chàng nữa.

Nam Hải Thiếu Quân tay phải nắm chặt cán quạt, không ngừng gõ gõ vào lòng bàn tay trái, song mục không ngừng đảo tròn, hình như hắn đang suy tính một đối sách ...

Chỉ có Đào Hoa Tứ Tiên và Nam Hải Long Nữ người nào người nấy ngoài vẻ kinh hãi ra trên gương mặt còn để lộ một nét kính phục.

Nam Hải Long Nữ chẳng những không giận vì Triển Bạch đả thương Tam Sát, ngược lại còn tươi cười. nói:

- Người là ai mà dám ra mặt chống đối Nam Hải môn ?

Triển Bạch nghiêm nghị đáp

- Tại hạ Triển Bạch, vốn không có ý chống đối quý môn, nhưng không thể nhịn được trước hành vi giết người tàn bạo của các người nên buộc lòng phải thay mặt võ lâm Trung Nguyên giữ gìn công đạo.

Triển Bạch vốn người thật thà, không khéo ăn nói, nên cứ nghĩ sao nói vậy Nam Hải Long Nữ trong Nam Hải môn địa vị cao quý chỉ đứng sau Nam Hải Nhất Quân, làm sao chịu được những lời nói ra vẻ cao ngạo của chàng.

Nam Hải Long Nữ dù có choáng váng trước võ công và phong thái của Triển Bạch cũng không khỏi nổi giận, cười lạnh nói:

- Khẩu khí lớn lắm ! Không biết các hạ dựa vào khả năng của kẻ nào mà lại dám ngông ngang như vậy ?

Lần này đến phiên Triển Bạch nổi giận, tuy thấy cách phục sức cùng thái độ oai nghiêm của đối phương ra dáng là kẻ có thân phận rất cao trong Nam Hải môn, nhưng

dù sao cũng chỉ là một nữ nhân tuổi mới quá hai mươi sao lại có giọng điệu khinh người như vậy, chàng cũng cười lạnh đáp:

- Triển Bạch này không dựa vào thế lực của bất kỳ ai, chỉ có đôi tay và bầu nhiệt huyết nhưng cũng nguyện đập bằng bất bình trả lại công đạo cho võ lâm Trung Nguyên.

Dứt lời bước tới cởi trói cho Mộ Dung phu nhân mà không cần để ý đến thái độ tức giận của Nam Hải Long Nữ.

Nam Hải Long Nữ vỗ án quát:

- Người định làm gì ?

- Cứu người !

Triển Bạch đáp gọn lỏn, mắt không thèm nhìn lên, tay thì cởi trói cho Mộ Dung phu nhân.

Nam Hải Long Nữ tức giận cực điểm, đứng phắt dậy định xuất thủ, nhưng một trong Đào Hoa tứ tiên là Phù Dung phi tử Thủy Ngọc Kiều đã đứng dậy tươi cười nói:

- Cung chủ là lá ngọc cành vàng đâu cần phải động thủ với hạng phàm phu tục tử này, để bọn thuộc hạ trói hẩn cho Cung chủ phát lạc !

Dứt lời nhìn qua ba người còn lại liếc mắt ra hiệu. Ba người kia hiểu ý gật đầu, thấy đều tươi cười đứng dậy. Tứ Tiên nhún người một cái thân hình như lông hồng lướt ra bao vây Triển Bạch vào giữa.

Nam Hải Long Nữ vì thân phận cao quý không tiên động thủ với người, thấy Đào Hoa tứ tiên đã ra mặt, liền ngồi trở vào chỗ cũ.

Nói về công lực Đào Hoa tứ tiên quyết chẳng phải là đối thủ của Triển Bạch. Nhưng Tứ Tiên quỷ kế đa đoan hơn nữa khắp người Tứ Tiên chỗ nào cũng có mê dược, đối phó với một thiếu niên mới xuất đạo như Triển Bạch không phải là chuyện quá khó, bởi vậy nàng yên tâm ngồi chờ ...

Trong khi đó Triển Bạch đã cởi trói cho Mộ Dung phu nhân vừa định cởi trói Uyển Nhi, bên tai đã nghe một tiếng hừ lạnh, biết là Thúc Thúc đã nổi cơn giận, nhưng chàng vẫn tiếp tục mở trói cho Uyển Nhi.

Người đứng đầu trong tứ tiên là Hương Vân phi tử Hoa Ngọc Nghiên thấy Triển Bạch tỏ vẻ dừng đứng trước sự hiện diện của Tứ Tiên lập tức cười nhẹ nói:

- Tiểu huynh đệ, người cứu người còn chưa xong sức đâu mà đi cứu người ?

Triển Bạch không ngăn lên cũng không đáp tiếp tục mở trói cho Uyển Nhi.

Hoa Ngọc Nghiên hừ lạnh nhằm Triển Bạch phát một chưởng, chưởng phong nhẹ nhàng như không chút khí lực nhưng lại mang theo một mùi hương dịu dịu.

Triển Bạch thờ ơ phát chuông lên gạt một cái. Bỗng nghe bên tai có tiếng nói nhỏ như muỗi kêu:

- Chàng ngốc ! Không được xem thường, mau bế hô hấp !

Triển Bạch thất kinh vội bế hô hấp nhưng mũi đã ngửi thấy mùi hương đầu óc hơi choáng váng một chút.

Tam Tiên thấy đại tử đã phát thế công cũng đồng thời giơ chuông tấn công. Ngọc chuông giơ lên, cả đại thất ngào ngạt mùi dị hương.

Triển Bạch đã bế hô hấp nên không còn sợ bị mê hồn hương chế ngự, thấy chuông đối phương đánh tới cũng vận công quét ra một chuông.

Đào Hoa tứ tiên thấy không chế ngự được Triển Bạch, trong khi đó chuông phong mãnh liệt của đối phương đã quét tới, cả bốn vội vàng tung người ra sau tránh né.

Đào Hoa tứ tiên không dám dùng nội lực đối chọi với Triển Bạch, nhưng từ trong tay áo của bốn nàng làn khói trắng mờ mờ không ngừng tuôn ra, tất cả đều hướng về Triển Bạch. Chỉ cần chàng hít vào một chút là lập tức hôn mê ngay.

Phàm một người dù công lực cao thâm đến đâu cũng không thể bế hô hấp mãi được, vậy là nhất định phải hô hấp, hễ hô hấp là lập tức trúng độc.

Nhưng tứ tiên đã lầm !

Triển Bạch luyện công trong Tỏa cốt tỏa hồn thiên Phật quyền vốn là một thứ nội gia tâm pháp chính tông, thổ nạp vận khí có thể không cần đến hô hấp, chỉ cần chân khí lưu chuyển trong nội phủ là có thể phát sinh năng lực liên miên không bao giờ cạn.

Bởi vậy đánh Triển Bạch luôn mấy chuông mà thấy chàng vẫn chưa hôn mê khiến tứ tiên ngấm ngầm kinh hãi, ngờ chàng đã luyện thành Kim Cang bất hoại nên không sợ Mê hồn hương vụ !

Bỗng nghe Hoa Ngọc Nghiên ngân lên một câu:

- Vân Tướng y thường hoa tướng dung !

Triển Bạch còn đang ngỡ người không hiểu tại sao ả bỗng dừng lại đọc một câu thơ của Tiên Thi Lý Bạch thì Hoa Ngọc Nghiên uốn người một cái, chiếc áo khoác ngoài mỏng như cánh chuồn đã tuột xuống đất, để lộ một nửa thân hình như ngọc chuốt. Đã vậy ả còn uốn éo lượn lờ một vũ khúc gợi tình trước mặt Triển Bạch !

Người đứng thứ nhì trong Tứ tiên là Phù Dung Phi Tử Thủy Ngọc Kiều thấy đại tử thi triển kỳ chiêu của La Sát mê hồn đại trận, cũng vội vàng ngân lên:

- Xuân Phong phát khảm lộ hoa nồng ?

Vừa ngâm vừa phi thân lên, xoay một vòng trên không trung cả áo lẫn quần đều bay tuốt ra xa, trên người chỉ còn lại chiếc quần nhỏ xíu chỉ đủ che kín cái bộ phận không thể để chường ra trước mặt người khác của nữ nhân.

Tiếp đó là Sương Hoa Phi Tử cũng ngâm một câu:

- Nhược phi Quần Ngọc sơn đầu kiến.

Và cũng trút bỏ áo quần, vừa khéo đưa chiếc mông tròn lẳng trắng ngần dung đưa trước mặt Triển Bạch !

Người cuối cùng trong tứ tiên là Tiêu Tương Phi Tử ngâm:

- Hội hương dao đài nguyệt hạ phùng !

Ả không cởi hết áo quần mà chỉ cởi nút áo, khẽ vạch áo để lộ đôi nhũ hoa đầy đặn, trắng như tuyết, đầu nhũ hoa nhô cao hồng hào, uốn éo thân hình để đôi nhũ hoa bông bênh trước mặt Triển Bạch.

Triển Bạch trợn tròn mắt ngẩn người, từ ngày xuất đạo đến giờ chàng trải qua không ít trận chiến hung hiểm, nhưng chưa lần nào chàng bị hiểm thân vào Hồng phần trận như thế này, khiến chàng tiến thoái lưỡng nan, không biết xử trí ra sao cho phải lẽ.

Đào Hoa tứ tiên thấy Triển Bạch lạng người mắt mở trừng trừng, thì dắc ý, càng đưa mông ưỡn ngực áp sát gần chàng hơn, đồng thời lớp. lớp khói trắng cũng không ngừng tỏa ra, quấn quít bên người Triển Bạch.

Cả gian mật thất rộng lớn là vậy, giờ tràn ngập mùi hương cùng lớp lớp xuân tình. Chỉ có Nam Hải Thiếu Quân cùng Nam Hải Long Nữ và hai Ngoại Tam Sát do định lực hơn người. là còn giữ được bình tĩnh, kỳ dư mọi người thấy máu nóng chạy rần rật trong người chỉ muốn được lên tiên một lần rồi có chết cũng cam tâm.

Riêng Triển Bạch tuy có cảm thấy lúng túng trước sự lộ liễu quá đáng của tứ tiên, và ngật nổi người quân tử không thể xuất thủ đánh một nữ nhân đang trong tình trạng gần như lỏa lồ như vậy nên chàng không biết phải xử sự ra sao. Nhưng chàng hoàn toàn không bị mê muội trước sắc tướng của tứ tiên. Bởi sách có câu "người đã đi qua đại hải thì không còn thấy ở nơi khác có nước nữa !" Chàng đã từng được Thúy Thúy dùng Thái Nữ mê hồn đại pháp để giúp chàng luyện Thiên Phật tuyệt học thì một La Sát mê hồn đại trận còn con con này làm sao mê hoặc được chàng !

Nhưng đứng ngẩn ra một lúc bỗng nghe bên tai có tiếng nói nhỏ như muỗi kêu:

- Ngốc tử ? Đây là La Sát mê hồn đại trận cực kỳ lợi hại của Đào Hoa tứ tiên, nếu còn không chịu phá trận sẽ gặp rắc rối lớn bây giờ !

Triển Bạch khẽ rùng mình, may mà có Thúy Thúy nhắc nhở, nếu để trận thế biến hóa chàng không biết phải làm sao. Định thần lại, ngẫm vận công lực, quát lớn:

- Nếu các người còn thi triển thứ võ công tà ma này nữa, bản thiếu gia ...

Triển Bạch vốn định thị uy để Tứ Tiên tự động rút lui, nào ngờ vừa mở miệng nói đã hít phải Mê Hồn hương vụ, nói chưa hết câu đã lão đảo ngã xuống, trong khi chàng chưa hôn mê hẳn, còn lơ mơ nhìn thấy Thúy Thúy mang chiếc mặt nạ quỷ xuất hiện.

Lại nghe Nam Hải Long Nữ quát mắng:

- Tiện tì cả gan ? Người phản bội sư môn lại còn dám chường mặt ra trước bản cung chủ ! Mau thúc thủ chịu trói để ta đem về tổng đàn xử tội.

- o O o -